

KISVIRÁG

VESZTEG UTAZÁS. (Lásd a 348. lapon.)

XXXIX. kötet, 22. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. november 30-án.

ELSŐ UTAM A TENGEREN.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

GAZI áhitattal imádkoztunk, aztán megkönnyebbülten láttunk dolgunk után. Öreg matrózunk, a ki oly szépen elmagyarázta nekünk az elátkozott hajót, szörnyen röstelte a dolgot, de én meg örültem. Mert el voltam tökélve, hogy ezentul nem hiszek el semmi babonát, és ha valamit nem értek, szépen megvárom, míg rájövök a nyitjára.

Hol csöndes, hol viharos időben vitorláztunk aztán tovább, s biz' én jóformán azt sem igen tudtam, mikor milyen nap van, melyik hónapnak hányadik napja, mert ott a sik tengeren mondhatni még csak igazán, hogy egyik nap olyan mint a másik. Csak az tudtam mindig, mikor vasárnap volt, mert ekkor dél előtt az egész hajós népnek ki kellett vonulni a fődélzetre és ájtatos imát mondani. Vasárnap valamicskével jobb ebédet is kaptunk, az öreg matrózok meg bort is, de különben aztán a dolgunkat kellett végeznünk, mint rendesen, mert a vitorlák nem ismeretek pihenést: ha jó szél fujt, föl kellett használni, hogy szaporán haladjunk előre.

Haladtunk is. Egyszerre csak hallom, hogy az egyenlitőt emlegetik. Holnap áthaladunk az egyenlitő alatt! Mondogatták itt is, ott is, vén matrózok, meg a nálamnál öregebb pajtások.

Otthon tanultam én már valamit az egyenlitőről, láttam is a földgömbön azt a vastag fekete vonalat, mely körös-körül fut rajta: de mi tagadás benne? — mikor itt a hajón arról volt szó, hogy elhala-

dunk az egyenlitő alatt, hát biz' én nem tudtam egészen világosan, mi is lesz az voltaképen. Kérdezősködtem pajtásaimnál, de ezek csak egymásra néztek, kissé nevettek, azután pedig Dani nagyon komolyan mondá:

— Hja, aki azt nem látta, annak csoda dolog az.

— De hát milyen? És micsoda?

— Azt nem lehet megmagyarázni. Mi már mindnyájan láttuk, holnap talán te is meglátod.

Igy már aztán csak még kíváncsibb lettem, hogy mit fogok látni. Ki is mentem másnap már korán reggel a fődélzetre, figyelmesen szétnéztem, de nem láttam semmit. Kérdeztem a hajóhadnagytól, igaz-e, hogy ma áthaladunk az egyenlitő alatt és mikor lesz az?

— Persze hogy igaz, felelé. Ha így tart a szél, körülbelül tizenegy órakor fogunk az egyenlitő alatt elhaladni és akkor a földgömb déli részén leszünk.

Többet nem kérdezősködhettem, be is értem annyival, hogy igaz. Ha lesz valami látni való, majd meglátom. Most már csak azért sem mozdulok a fődélzetről.

Kevéssel tizenegy óra előtt észre vettem, hogy Dani egy vén matrózzal a hajó orra felé siet. Daninak hosszú távcső volt a kezében. Ezek bizonyosan nézni, látni akarnak valamit. Természetesen utánok siettem.

— Hova mentek? Mit fogtok nézni? kérdém.

— Mit? Hiszen tudhatnád, hogy most mindjárt elhaladunk az egyenlitő alatt. Azt fogjuk nézni.

Megmu

Da
matróz
zett. So

kiváncs

séges!

EL

távcsőt

bele so

nám!

meglát

szor né

ilyen v

most.

kapitán

mikor r

Na

nyomon

sabb, r

semmit

néztem

és a vé

csőbe é

nyörüen

M

zem eg

matróz

tán jól

A

én bele

— Oh, azt én is szeretném látni. Megmutatjátok nekem is, ugy-e?

— Miért ne? Jöszte csak velünk.

Dani fölemelte a messzelátót s a matróz vállára támasztotta, aztán bele nézett. Sokáig nézett és nem szólt.

— No, látni már valamit? kérdém kíváncsian.

— Meghíszem azt! Gyönyörű! Főlséges! Nos Péter, most maga nézze.

Ekkor meg a matróz támasztotta a távcsőt Daninak a vállára és ő nézett bele sokáig.

— Maga is látja? kérdém.

— Hogy látom-e! Már hogy ne lát-nám! Én jóformán szabad szemmel is meglátom, hát még a messzelátón! Sok-szor néztem már én, jól ismerem. De még ilyen világosan soha sem láttam, mint most. Igazán nagyszerű! Kár, hogy a kapitány nem akar egy kicsit megállani, mikor majd éppen alatta leszünk.

Nem lehetett kétségem, hogy valami nagyon csodás látvány az. Annál csodá-sabb, mert szabad szemmel nem bírtam semmit észre venni, akármily figyelmesen néztem is a messzelátó irányában. Dani és a vén matróz pedig fölváltva néztek a csöbe és folyton mondogatták, mily gyönyörűen látják az egyenlítőt.

Már alig bírtam a kíváncsisággal.

— Engedjétek már, hogy én is néz-zem egy kicsit! mondám türelmetlenül.

— No, engedjük neki, szólt a vén matróz. Hiszen mi már láttuk ezt eleget.

— Nem bánom, felelé Dani. De az-tán jól megnézd ám!

A vállára vetette a messzelátót s én belenéztem. Hamarjában nem láttam

semmit, de a mint figyelmesebben néz-tem, szemembe tünt egy vékony fekete vonal, mely a kék égboltozaton végig huzódott.

— Na, látod-e? kérdé Dani.

— Nagyon jól látom, felelé. (Lásd a képet a 340. lapon.) De mintha igen magasan volna az égen, nem is itt lent a földön.

— Az csak látszik úgy... a tenger tükrözi úgy vissza.

Néztem aztán szabad szemmel is abba az irányba, de megint csak nem lát-tam semmit.

— Nagyon messze lehetünk még tőle, hogy szabad szemmel nem láthatni.

— Oh dehogya! Félóra mulva alatta leszünk.

— És elhajózunk az alatt a fekete vonal alatt?

— Természetesen.

— Ugy látom, magasan van... elég magasan, eltérünk alatta.

— Oh, bizonyosan, szólt a vén mat-róz. Én már sokszor elhaladtam alatta, de még soha sem akadtunk bele. Nem kell mindjárt megijedni.

— Nem is ijedek meg, felelé büszkén.

— No no, csak nem köll nagyon hetykélkedni, mert nem tudhatjuk, mi tör-ténik, mondá Dani nagyon komoly képpel.

Már azt én csakugyan nem tudtam, mi történhetik; de épp azért nem találtam szükségesnek, hogy megijedjek. Egyelőre inkább is úgy látszott, hogy talán Dani ijedt meg, mert hirtelen elkapta a messze-látót és elsietett vele, nem igen tudtam miért. Én is odább sétáltam s egyik mat-

róz, a kivel találkoztam, furcsán nevetve kérde:

— Nos láttad jól az egyenlítő vonalát?

— Nagyon jól.

— Reményilem, nem akadunk bele az árboczaikkal, mi? Mert különben még bizony felfordítja a hajónkat.

— Nem köll félni, biztattam szörnyen tudákosan. Jó magasan van, igen jól elférünk alatta.

Ekkor a hajó-hadnagy, kinek a közeledését észre sem vettem, félig nevetve, félig boszusan kérde:

— Mi az, ami alatt elférünk, te kis tökfilkó?

— Hát... hát... kérem... az egyenlítő vonala, felelém kissé megzavarodva.

— Ugy? Hát látad?

— Igenis láttam.

— Nagyon szép és — **NAGYON JÓL LÁTOM.** (Lásd a 339. lapon.) ritka dolog, hogy látad. És ki mutatta meg?

Dani meg az öreg Péter.

— Ejnye semmiháziak! Csak nem hagyják abban, akár mennyit tiltjuk is. Hol van Dani?

— Amarra ment... ott van ni, a nagy árbocz mögött.

A hajó-hadnagy oda kiáltott s Dani kissé huzódva ugyan, de előjött, kezében

a távesővel. A hadnagy komolykodva mondá:

— Hallom, barátocskám, hogy megmutattad Tamásnak az egyenlítő vonalát.

Dani nagyon megzavarodott és fülig vörös lett. De a hadnagy mintha ezt nem is vette volna észre, tovább kérde:

— Ugy van-e még a messzelátó, amint az egyenlítő mutatásához szükséges?

— I... igenis...

— Nagyon helyes. És megmutattad azt is, mi az, amit Tamás látott?

Már az olyan furcsa kérdés volt, hogy ugyancsak csodálkoztam rajta, de még inkább azon, hogy Dani akadozva felelé:

— Még... még nem...

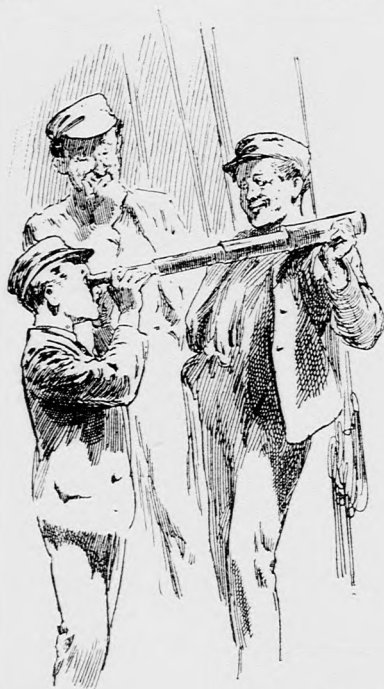
— No hát mutasd meg neki. És aztán magyarázd is meg szépen.

Szegény Dani pajtásom szörnyen meg volt akadva. De hát

a hajón nagy a regula, meg köll tenni a mit parancsolnak. És Dani aztán észre vette, hogy a hadnagy félig-meddig mosolyog, hát ő is hirtelen a vigabb oldaláról fogta a dolgot és nagyot nevetett. Aztán a szemem elé tartotta a messzelátót és kérde:

— Látod-e az egyenlítő?

— Nagyon jól látom.

Elvette a távcsövet, a végén tapogatta egy kicsit, aztán megint a szemem elé tartotta.

— Hát most látod-e?

— Most nem látok semmit.

— No hát előbb is csak ezt a czérnát láttad.

Elém tartotta a távcső szélesebb végét s ott egy darabka czérnát pillantottam meg, mely az egyik oldalról lelógott. Dani megmutatta, hogy ha ezt a czérnát az üveg előtt végig huzza és a másik oldalon megcsirizelt helyre tapasztja, akkor aki belenéz a távcsőbe, azt hiszi, hogy

... [JEDEZVE HALLGATTAM. (Lásd a 342. lapon.)

valahol messze lát valami fekete vonalat. Pedig csak egy kis szál czérna van az üveg előtt.

— Természetesen az hiszi, aki nem gondolkozik és nem néz jól utána, szólt a hadnagy. Hát még az, aki nem gondolja meg jól, mit mondanak neki. Te pedig ezeket a hibákat mind elkövetted

és azt hitted, hogy mert láttad valahol az iskolai földgömbön, hogy a föld közepén vastag fekete vonal húzódik végig, hát van ilyesmi a valóságban is. Pedig tudhattad volna, hogy az csak egy képzelt vonal, mellyel azt jelöljük meg, hol van a földnek az a tája, melyre mindig leg-egyenesebben tűz rá a nap sugara.

Persze hogy mikor ezt mondta, akkor már tudtam; eszembe jutott magamnak is, és szörnyen rösteltem, hogy anyyira megtréfáltak. Szinte elvörösödtem szégyenkezésemben.

— Soha se rösteld oly nagyon, kis öcsém, biztatott aztán a hadnagy nevetve. Megesett az már náladnál öregebb legényen is, aki nem vigyázott jól magára.

Megtudtam aztán, hogy ez régi tengerész-tréfa, melyet rendesen megkísérlelnek, ha van valaki a hajón, aki elhiszi a bolondos beszédet. De hát azt mégis csak rösteltem, hogy engem is meg tudtak vele fogni. Volt is okom rá, mert a matrózok mindig nagyot nevettek, ha megláttak.

— Szerencsésen el is hajóztunk az egyenlítő alatt, nem akadtunk belé, mondogatták csufolkodva.

— Bizony jó, hogy oly magasan volt, mint ahogy az az ügyes Tamás látta. Szép multság lett volna, ha bele akadnak az árboczok.

— Az ám! Még talán föl is fordul a hajónk. Az lett volna csak a gyönyörű multság!

Effélét köllött mind untalan hallanom s még csak nem is szólhattam elene, mert hát igazuk volt. De el is tökélttem erősen, hogy ezentul jobban meggondolom, mit hiszek el. És mert láttam, hogy ha boszankodom, csak annál inkább nevetnek, végre magam is nevetésre fogtam a dolgot.

— Csakugyan bolondság volt, hogy elhittem, mondám. De hát se baj, majd tudakozodom, hogy azok közül, akik itt

vannak a hajón, más is nem járta-e meg éppen ugy valamikor.

Erre aztán elhallgattak, mert bizony sokan voltak, akik éppen ugy megjárták s az öreg Péter nevetve mondá:

— Igazad van, öcskös. Még sokkal különb módon is megjártuk mi hajdan. Majd elmesélem neked, milyen multság volt régente szokásban azon a napon, mikor az egyenlítő alatt elhaladtunk.

El is mesélte aztán s én ugyancsak ijedezve hallgattam. (Lásd a képet 341. lapon.) Elmondta, hogy hajdan az volt a szokás, és némely hajón még most is az, hogy ezen a napon a hajósok nagy álczás multságot rendeztek. A kapitány és a tisztek ilyenkor egy kicsit szemet hunynak és engedik, hogy a legénység végig csinálja a komédiát. Egyik matróz felöltözik Neptunnak, a tenger pogány istenének, a többiek körölte foglalnak helyet mindenféle bolondos maskarában és azután megkezdik a multságot. De ez csöppet sem multságos annak, aki először van hajón s először jár itt az egyenlítő alatt. Mert az ilyen ujoncznak a rovására folyik a tréfa-móka, még pedig ugyancsak durván és vastagon. Bemázolják a képét, csipkedik, rángatják, püfölik, végre pedig bemártják a tengerbe s addig tartják ott, hogy szinte bele is fulhat és ugy kerül ismét a födélzetre, mint a kiöntött ürge. Az ilyen multságból rendesen harag, dulakodás és sokféle baj keletkezik; azért most már jóra való kapitány nem is engedi, hogy megtartsák.

— Nos, akkor én magam is örvendek, hogy a mi hajónkon nem tartják

meg, mondám igazán örvendve. Mert az bizonyos, hogy itt én ittam volna meg a levét, én vagyok a legfiatalabb. Még jó, hogy csak ilyen ártatlan tréfával menekültem, amilyen a Danié volt.

Mivel semmi igazi bajom nem lett, hát nem bántam a tréfát, sőt okultam rajta és azóta nem egy könnyen fogtak meg valami efféle bolondsággal. Megtanultam, hogy szemesnek is köll a tengeren lenni.

Baj nélkül, jó szél mellett haladtunk aztán ismét napokig, sőt bizony hetekig is. Végre eljutottunk Ausztráliába. Itt éppen a földnek ellenkező oldalán voltunk s furesán esett elképzelnem, hogy én most ellenlábas vagyok otthon levő szüleimnek, testvéreimnek.

Mindnyájan örvendtünk, mikor beértünk a kikötőbe és partra szállhattunk több hónapig tartott hajózás után. Szép nagy város volt a kikötő, volt mit bámulni a sokféle idegenszerű népen, szokásokon; de nekem voltaképen csak kevés időm volt rá. A kapitány igen szűken szabta ki az időt, ameddig távol maradhattunk a hajótól. Dolog is volt mindig bőven, mert ki kellett rakni a portékát, melyet hoztunk; azután meg egyre-másra érkezett az odavaló portéka, melyet a hajónkra hordtak, hogy ezt viszont más felé szállítsuk. Néha bizony még, ha volt is időnk, hogy a száraz földön sétáljunk, inkább ott maradtunk a hajón és pihentünk. Az volt most már nekem is a legkedvesebb hajlékom, csak ott éreztem magamat igazán otthon.

(Folytatása következik.)

AZ UJ KALAP.

— Beszélyke. —

kis Linka tulajdonképen már éppen nem volt kicsi Linka. Az igaz, hogy még nagy sem volt igazán, ami eléggé bosszantotta is, mert így csak a kicsinyek nézték nagyinak, de a nagyok még kicsinek. Ő maga azonban már igen jól tudta, hogy csak éppen még egy kicsikét kell nőnie, akkor mindenki elhiszi, hogy már nagy leány. Az esze bizony már megvan hozzá.

Arra csakugyan eléggé nagy volt, hogy egy csöppet sem csudálkozhatott senki, ha most nagyon bus kedvében látta. Hiszen a mama betegen feküdt, ezen pedig akármelyik jó gyermek is elbusulhat.

Mégis, hogy egészen az igazság mellett maradjak, hát kénytelen vagyok megmondani, hogy Linka nem a mama betegsége miatt volt olyan kedvetlen. No, ezt is meg lehetett érteni. Linka eléggé nagy leány volt már, jól tudta, hogy a mama betegsége nem valami veszedelmes betegség. Három vagy négy napig fog még feküdni, aztán nem lesz semmi baja. Így hát igaza van, ha e miatt nem adja busulásnak a fejét, kivált mikor úgy is van elég busulni valója. Éppen ezért ment most is be a mamához s hizelkedve ölelte meg.

— Mamácskám... éppen az imént beszéltem Emmikével... ő ma délután berándul Anna kisasszonnal a városba, hogy holmi apróságot vásároljon; talán bemehetnék én is velök... azt mondta, hogy szívesen visznek magukkal... és megvehetném a kalapot.

— Azt jobb szeretném magam vásárolni, felelé a mama.

— Persze, magam is jobb szeretném... de kedves mama... hátha még holnap és holnapután sem kelhetsz föl... és akkor vasárnapra nem lesz kalapom, nem mehetek el Klárikáékhoz a házi mulatságra... magad mondtad mamácska, hogy ebben az ócska kopott kalapban már nem mehetek látogatóba.

— Igaz... nem is gondoltam arra a meghívásra... pedig magam is azt hiszem, hogy addig már nem jutok el a városba.

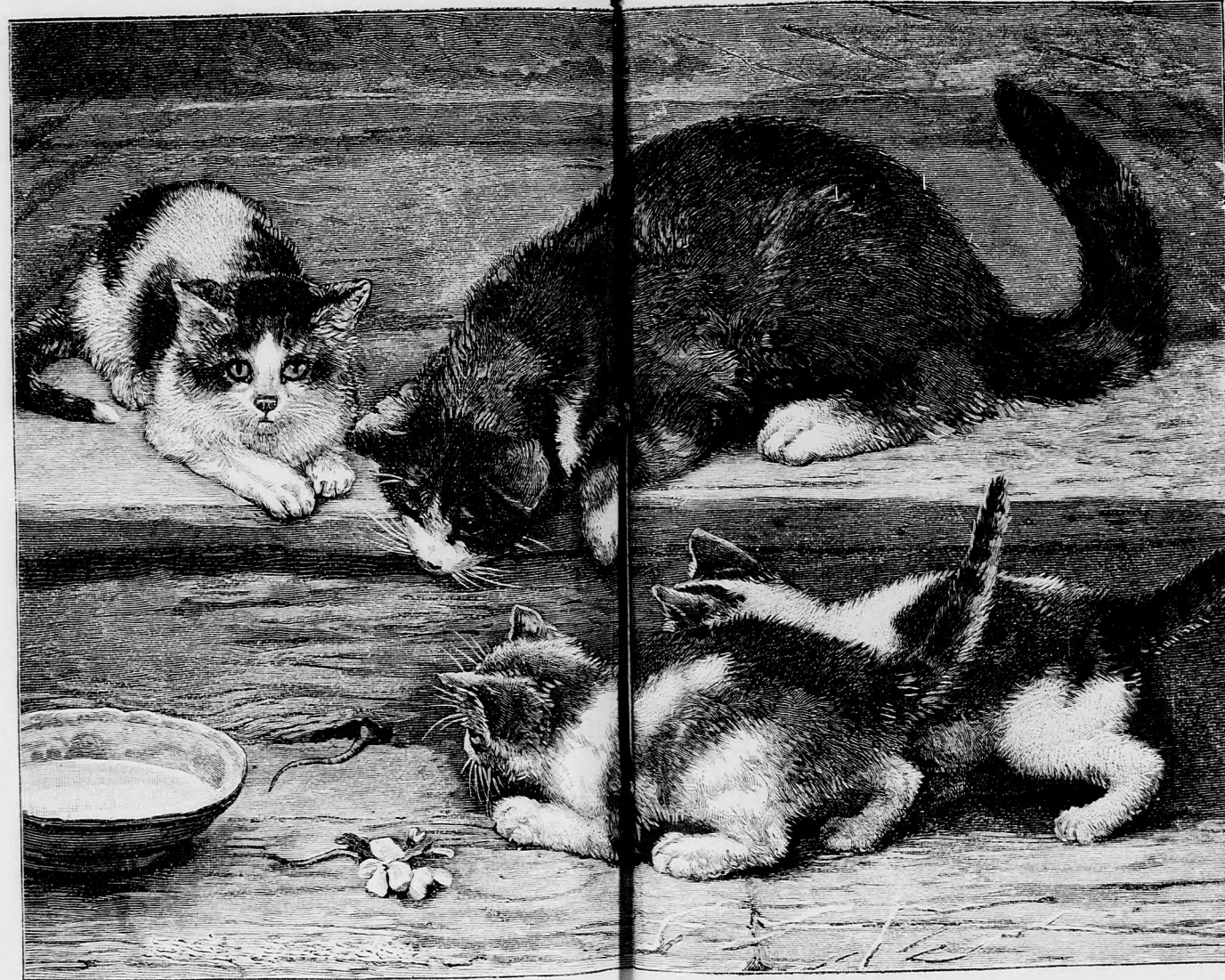
— Oh... akkor hát megköll izennem Klárikának, hogy nem megyek...

— Nem... nem! A mulatságodat nem akarom elrontani. Aztán ha Emmikével és Anna kisasszonnyal mégy, akkor talán csakugyan megveheted nélkülem is, ők majd segíteni fognak, ők sokat vásároluak, járatosak az efféleiben, ámbár persze Emmike egészen másféle dolgokhoz van szokva, mert az ő szülei gazdagok. No de majd megmagyarázom neked, mit és milyet vásárolj.

Meg is magyarázta részletesen és Linka jól megértette. Egyszerű legyen a kalap, minden nagyobb czif-

raság nélkül; sima kék szalag legyen rajta, mert ez legjobban fog illeni az ünneplő ruhájához.

— Minap, hogy bent jártam a városban, már néztem is a boltban...

AZ ELSZALASZTOTT PÉCSY. (Lásd ü 350. lapon.)

körül-belől öt forint lesz az ára. Drágábbra nem telik. Hocz' ide a tárczámat, adok pénzt... Nincs váltott bankóm... no, adok egy tizforintosat, ugys köll még egy pár hatos az uti költségre,

meg ozsonnára is vehetsz magadnak egy kis gyümölcsöt, süteményt a városban, mert a vonat csak este indul vissza. Aztán vigyázz a maradék pénzre, el ne veszítsd... tudod, nem vagyunk nagyon bőviben.

— Oh, ne félj semmit, kedves mamácska! Minden rendben lesz! Most sietek Emmikéhez jelenteni, hogy velök megyek.

Ha közbe nem jön az a vasárnapi meghívás, a mama aligha bele egyezik abba az egész dologba. De nem akarta megrontani Linka mulatságát, aztán meg bizhatott is benne, hogy csakugyan jó társaságban megy vásárolni. Az Emmike szülei nagyon gazdagok voltak ugyan, de éppen nemkevélykedők, czifrálkodók, s Emmike anyja dusgazdag és előkelő nő létére nagyon egyszerű, kedves és természetes volt. Épp azért jutottak is jó barátságba. Maga Emmike is, bár persze nem tudott mindent olyan okosan intézni, mint a mamája, de Linkával igazi jóban voltak; eszébe sem jutott, hogy éreztesse vele, mennyivel jobb módja van. Szerették egymást, barátságban éltek, hát! ezzel aztán egyformáknak is tartották egymást. De azért Emmike mégis ügyesebb volt, mert ő többet járt a világban, sok-

félét látott, tapasztalt, amit Linka még csak hírből ismert.

Magára Emmikére azonban mégsem igen lehetett volna bizni Linkát. No de ott lesz a nevelőnője is, Anna kisasszony, aki majd gondot visel a két leánykára és ad jó tanácsot, ahol szükséges.

Korán délután kellett indulniok. Vagy egy órányira volt a város vasuton. Igen jó lehetett használni a délutánt. Néhány órát tölthetnek a városban és az esti vonattal éppen vacsorára térnek haza.

Linka nagyon vigan indult a kellemes utra. Ritkán jutott hozzá, hogy ilyen kedves délutánt töltsön. Emmikével lesz együtt, bejárnak mindenféle boltokat, megnéznak százféle szép kelmét, válogatnak, vásárolnak, még pedig a maguk kedve szerint; mert ott lesz ugyan Anna kisasszony, de Emmike a leczkén kívül egyéb dolgokban nem igen szokott a nevelő szavára hederíteni.

Kisétáltak a vasuti állomásra s ott Anna kisasszony, talán nem is egészen szándék nélkül, kérdé:

— Melyik osztályban megyünk? Elsőben vagy másodikban?

— Természetes hogy az elsőben, felelé Emmike rögtön. Hiszen mi mindig első osztályu kocsiban utazunk.

— Igen, de Linka...

Hát bizony Linka eddig még mindig a második osztályon utazott és májja erre számította is ki neki az utiköltséget. De Linka ezt röstelte megvallani. Nagyon megalázónak találta, hogy ő ne tehesse azt, amit Emmike. Aztán ezen a kis darab uton nem is olyan nagy a különbség. Az első osztály mind

össze is néhány hatossal költségesebb... ezért nem érdemes szégyenkezniem... az a csekélység ide vagy oda... az már mindegy.

Gyorsan átgondolta ezt és látszólag közönyösen mondá:

— Első osztályu kocsiban megyünk, természetesen.

Megváltották a jegyet és beszálltak a kényelmes, előkelő kocsiba. Utközben Emmike előre megcsinálta a tervet, hogy a városban hova mennek.

— Legelőször is elmegyünk a nagy divatárus boltba, ott megvesszük a te kalapodat, az én szalagjaimat, csipkéimet, aztán elmegyünk a díszmű-kereskedésbe, ott én vásárllok holmi apróságot... azután meg a papiros-boltban köll vennem egyetmást... már én ott mindenütt voltam, ismernek jól... aztán elmegyünk a cukrászhoz és megozsonnálunk... pompás süteményei vannak és kitűnő csokoládéja, majd meglátod. Onnan még el köll mennünk a nagynénémhez... hiszen ismered... megneheztelne, ha megtudná, hogy a városban jártam és meg nem látogattam. Ott elmulatunk estig, aztán szépen utra kelünk és vacsorára otthon leszünk.

Ennél jobban már igazán nem lehetett volna beosztani az időt s Linka majdnem tapsolt örömeiben. Kellemes csevegés közt alig vették észre, mikor már megérkeztek a városba s ki kellett szállniok.

— Kocsiba ülünk és bevitetjük magunkat a bolthoz; mondá Emmike.

Linka egy kicsit megijedt, bár nem mutatta. Ilyen kiadásra neki nem volt

pénze engedve. Szerencsére Anna kisasszony közbe szólt:

— Ugyan minek fogadnánk bérkocsit? Hiszen egy órája ültünk a vasuti kocsiban, nagyon kellemes lesz az a pár percnyi séta be a városba.

— Nem bánom, hát sétáljunk, szolt Emmike. Ha csak Linka nem kívánja...

— Oh dehogy! Én nagyon szeretek sétálni.

Csakugyan nem volt az nagy séta. Alig pár perc múlva már bent voltak a városban és beléptek a nagy és fényes divatárus boltba.

Még korán délután volt, mikor a városi uri nép ebéd után otthon szokott lenni. A bolt tehát üres volt, de ezt Emmike nagyon kellemesnek találta.

— Most magunk vagyunk az urak, csak nekünk szolgálnak; ráérünk, hogy mindent megnézegezzünk.

Nézegettek is jobbra-balra s a boltos kisasszonyok, kik Emmikét ismerték, szívesen mutattak, magyaráztak.

— Nekem szalag és csipke kell, a barátnőmnek meg kalap. Csak mutassanak sok félet, hogy legyen miben válogatnunk.

Aztán nevetve fordult Linkához:

— Én szeretek sokáig válogatni... és nagyon nehezen tudom magamat elszánni, melyiket vegyem meg. Mikor sok szépet látok, mind meg szeretném venni.

Linka hamarjában azt akarta felelni, hogy neki ebben könnyebb a dolga, mert a mama megmondta, mit, milyet és milyen áron vegyen, hát ezzel hamar

elkészül. De aztán eszébe jutott, hogy ha ezt mondja, még talán nevetni is fognak rajta, hogy a mama nem bízott meg benne, csak afféle kicsike leánynak tartja, akinek apróra meg köll parancsolni, mit tegyen. Nem is mondta hát ezt, hanem könnyedén oda sietve, felelé:

— Oh, én nem vagyok olyan határozatlan. Én mindjárt tudom, mi kell.

— Jaj de szerencsés vagy! No, vegyük hát meg először a te kalapodat, azután majd te segítsz nekem választani szalagot.

Nem tudom, nem lett volna-e jobb, ha Emmike nem segít Linkának. Amint a nagy boltnak abba a részébe mentek, ahol a kalapok voltak, Linkának mindjárt szemébe tüntek azok, melyekről otthon a mama szolt, jól megmagyarázva, milyenek és mi az áruk, mert ő már megnézte. Meg is állt Linka s megszólalt:

— Nézd csak, Emmike... mit gondolsz... ezek itt...

— Micsoda? Csak nem tennél a fejedre ilyen csufságot? Ezt már igazán nem tanácsolnám. Amott vannak az igazán szépek.

Kissé odább csakugyan sokkal szebbek, tarkábbak voltak.

— Ezekből már lehet válogatni, szolt Emmike. Nézd, ez itt milyen gyönyörű ezzel a piros szalaggal, strucztoállal... ez nagyon illenék néked.

Linka, bár nem igen volt gyakorlott az effélékben, mégis rögtön látta, hogy ez nagyon drága portéka; de mielőtt valamit szólhatott, Emmike már meg is kérdezte a boltos kisasszonyt, mi az ára.

— Nem drága, kisasszonykám, igazán nem drága. A legujabb divat, igen finom munka és csak tizenöt forintba kerül.

— Igazán nagyon olcsó! bizonyítá Emmike.

Linka is szívesen elhitte, hogy nagyon olcsó az, csak nem az ő számára. Hiszen mind össze sincs annyi pénze s a mama ennek az összegnek éppen a harmad részét szánta az ő kalapjára. Most mit mondjon? Szörnyen röstelni fogja, ha azt kell mondania, hogy efféle drága portékára ő nem is gondolt. Szerencséjére a nevelőnő nagyon jól leolvasta az arczáról, mi a baja, s először oda sugott Emmikének:

— Linka nem adhat ennyit egy kalapért, az ő mamája nem olyan gazdag. Zavarba hozzuk az effélével. Amott az olcsóbb fajták közt kell válogatni. Ott bizonyosan talál magának valót.

(Vége következik.)

VESZTEG UTAZÁS.

(Képpel a czimlapon.)

PIROSSAJZOK, sárga képek,
Idegen országok, népek,
Növényzetek és emlősök,
Madarak és tekenősök,
Világrészek, éghajlatok,
Holdak, csillagok és napok
Váltakoznak szépen bőven
Itt ebben a széles könyvben.
Földgömböket megkerülünk —
S mégis egy helyben csücsülünk.

HASZNOS MESTERSÉGEK.

— A gyémánt-köszörüs. —

NEMCSAK kenyérral él az ember, mondja az Irás. A Szentírás egyébire gondol ugyan, mikor ezt mondja; de az is igaz, hogy mikor az embernek van kényelmes háza, jó kenyere, meleg ruhája, arra is gondol, hogy, ha már megvan, ami szükséges, legyen olyan holmija is, ami szép, ami gyönyörködteti.

Amilyen régi időkről csak szól a história, mindig kerestek az emberek olyan tárgyakat, amelyekkel ékesíthessék magukat. Ez persze nagyon sokféle lehet. A miveletlen, tudatlan vad ember beéri vele, ha valamely madár tarka tollát dugja a hajába. Máshol közönséges csillogó kis kagylókat fűz fel s a nyakába akasztja, vagy holmi színes kövecsekkel is megelégszik, vagy éppen valami festékekkel mázolja be a kezét, arczát. De a mivel népek nem érik be effélével, nekik igazán szép s értékes ékszer kell.

Ilyet is ad a gazdag természet, csak hogy ehhez már nem lehet olyan könnyű

(Folytatása a 350. lapon.)

JAPÁNI LEÁNYOK.

JÁTSZIK Jo-Jo és énekel,
Tánczol a vig Jum-Jum ;
Mily különös művészetök —
Jöjj s nézd, ó publikum !

A lámpás és a legyező
Tánczát most lejtí el ;
Bájlón izeg-mozog, lebeg
Könnyedke léptivel.

Jo-Jo, Jum-Jum — ho-ho,
zum-zum !

Bár messze vagy, Japán :
Szívünkhöz közel érkezett
A két japáni lány.

(Folytatás a 348. laphoz.)

szerrel hozzá jutni. Van a föld mélyében sokféle drágakő, de nagyon nehezen lehet napfényre hozni. Hosszu kutatással, nehéz fáradsággal kell kivájni a mélységből, s ha már meg is találtuk, még akkor sem ér mindjárt igazán sokat, mert előbb még alkalmassá kell tenni arra, hogy ékszer legyen.

Ilyen a gyémánt is, a legdrágább kő. Gyűrűben és más ékszeren bizonyosan látványosak már kisebb vagy nagyobb darabban és megbámultatók, mily gyönyörűen ragyog-ecsillog, mint szórja a sugarakat, szinte vakít. Csakhogy a gyémánt nem így kerül elő a földből, s ha egy nyers gyémántot látnátok, talán el is dobnátok, mint valami haszontalan kaviésot.

Mert a nyers gyémánt girbe-görbe sok szögletű, főlésinén sokszor homályos, alakatlan darab kő, mint akármelyik kaviésdarab. Hogy drágakő legyen, ki köll fejteni a hozzá nem való külsejéből, le köll csiszolni a szögleteket, apró púpokat s szép szabályos alakuvá, rendes, pontos szögletekkel bírónak kell köszörülni, hogy a fényt vissza sugározza. Ez pedig nagyon nehéz munka, már azért is, mert a gyémánt a legislegkeményebb kő, melyet nem fog se vas, se aczél, csak maga a gyémánt.

Ezt a nehéz munkát végzik a gyémánt köszörösök. Nagyon finom kézzel és igen pontosan látó éles szemmel, hozzá nagy türelemmel és kitartással kell bírniok. Amint a gyémánt-köszörüs kezébe kapja a nyers gyémánt-követ, legelőször is gondosan meg köll vizsgálnia, a formátlan kőbül milyen szép alakút köszörülhet. Mert az egyikből lehet gömbölyű, a másikkól hosszukás, tojásdad. A tiszta kőben nem szabad semmi hibának, törésnek maradnia, s még arra is kell vigyázni, hogy lehetőleg keveset csiszoljon le a kőről, mert a gyémánt olyan drága, hogy egy jó gombostü-hegynyi

darabkáért is kár, ha le kell köszörülni. Minél nagyobb, minél tisztább és szebb formájú, annál értékesebb, és vannak olyan darabok is, melyeknek millió forint az áruk.

Sokszor egész kincset érő kő van a gyémánt-köszörüs kezében. Ha az övé volna, gazdag ember lenne. De nem az övé, ő csak szépen kicsiszolja-köszörüli fáradságos, türelmes munkával, hogy a kő aztán gazdag emberek ékszere legyen. Ő maga pedig szerény fizetést kap munkájáért, de beéri vele, mert ezen megszerzi magának a mindennapi kenyeret.

AZ ELSZALASZTOTT PECSENYE.

(Képpel a 344—345. lapokon.)

TEJECSEKÉVEL tele volt a tálka, a czicza-kat várta oszonnára. És mert késtek, hát az a kópé egérke elő settenkedett és szaglálózni kezdett, valjon nem neki való volna-e az, ami ott van a tálban.

Javában ágaskodott a tál szélére, mikor Cziczurka, Miczurka és Kukú megelégték a játékot és ráhallgattak végre a czicza mama hívására, hogy kész az oszonna. Amint a tálkához közeledtek, nagy örömmel, villogó szemekkel pillantottak egymásra. Mind látták.

— Egér!

— Pompás kövér egér!

— Jaj de jó lesz egy kis pecsenye a sok unalmas tej után!

— Pszt! Ne fecsegjete! sugta a czicza mama. Aki egeret akar fogni, annak ügyesen és csöndesen kell közeledni.

Ez nagyon jó tanács volt, de már elkészt. Mert az egérke meghallotta a zugást-bugást s éppen mikor a czicza-sereg mohó étvággal oda rontott, hogy megragadja, az egérke beosont az egérlyukba. Eppen csak a farkinczája látszott még ki (Lásd a képet a 344—345. lapokon.) mikor oda értek. A farkinczája pedig olyan vékony volt, hogy azt meg sem lehetett fogni.

Na
de az ör

csak jert
zám, elb
senki. C
Az egér
mit talá
pecsenye

Ha
eleinte.
pet sem
meg is t

mama.

Pár
még tür
tovább.
ugy elgo

jött, csak
bizony n

S e
mett az
éppen a
Megpilla
még az c

Hát ti
Egy kis
hogy tu
fogatok.
felé ford
gyat kiv

Elt

madtak
végekép e

A jó eg
hallgato
Fogj ma
jecskébő

Éh
galomra

Nagyot boszankodtak a kis cziczák, de az öreg nyugodt maradt.

— Sebaj, majd megkapjuk. Most csak jertek onnan félre mind, ide föl hozám, elbuvunk lesbe. Aztán ne mozduljon senki. Csöndben, türelmesen köll várni. Az egér torkos jószág, vissza tér oda, ahol mit talált. Akkor elcsipjük és kaptok jó pecsenyét.

Hallgattak az okos tanácsra, de csak eleinte. Ott leskelődtek jó ideig, ami csöppet sem volt mulatságos. Miczurka végre meg is unta.

— Megnézem, buvik-e már kifelé.

— Ne mozdulj! intette a czicza mama.

Pár pillanatig Miczurka csak győzte még türelemmel, de aztán nem várhatott tovább. Hanem most már nem szólt, csak úgy elgondolta a magáét.

— Az az egér már bizonyosan előjött, csak nem látjuk innen messziről. Én bizony megnézem.

S egyszerre csak fölugrott és ott termett az egérlyuk előtt. Az egér pedig éppen akkor dugta ki az orra hegyét. Megpillantotta Miczurkát s vissza huzta még az orra hegyét is, de gunyosan kiáltá:

— Ah ugy, kedves czicza uraimék! Hát ti még itt vagytok és leskelődtök? Egy kis pecsenyére fáj a fogatok? Jó, hogy tudom. Abban ugyan nem vásik a fogatok. Csak leskelődjete, majd én más felé fordítom a szekerem rudját. Jó étvágyat kívánok!

Eltűnt, nem is jött többé elő.

— Jaj te haszontalan Miczurka, támadtak rá Cziczurka és Kukú, most végkép elriasztottad!

— El bizony, szólt a czicza mama. A jó egér-pecsenyének vége. És aki nem hallgatott az okos szóra, az maga lássa. Fogj magadnak egeret, Miczurka. A tejecskéből ma nem kapsz semmit.

Éhesen tért Miczurka az este nyugalomra. Se tejescke, se egerke!

— Jól van no, szólt magában. Ezt elhibáztam. De máskor majd okosabb leszek és hallgatok a bölcs intésre. Mert ugy látom, csakugyan igaz, hogy türelem és okosság nélkül czélt érni nem lehet.

BETÜ-REJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIX. kötet 19-dik számában közölt számrejtvény megfejtése:

4	5	6	10	15
5	15	10	4	6
6	10	4	15	5
10	6	15	5	4
15	4	5	6	10

Helyesen fejtették meg: Mórocz Jolán, Klug Jolán, Kutas Margit, Lövy Berta és Kata, ifj. Csáky Gyula gróf, ifj. Konopy Kálmán, Máder testvérek, ifj. Kiss Albert, Nagy Miklós, Deutsch Edith és Marianna, Szenes Mariska és Ede, Tornallyay Margit, Szigetvári Kálmán, Iró Lajos, Schaffer Mariska és Gézuska-Glatz Erich, Ajkay Valeria, Lescheditzky Kál,

mán, Reichlin Rosa, Viczmándy Gyula, Glatz János, Sugár Katicza és Márta, Weisz Ottó, Pfeffer Gyurika, Pollák Alfred, Végh Józsa, Borsodi Ilonka, Bernáth Emil és Dezső, Pruzsinszky Guszta, Kalmár Ilonka, Popper Jenő, Neuberger Irén és Jolán. (A saját kezetek írása-e a levél? Az az N épp úgy lehet H mint S. A névalírás tisztán olvasható legyen! F. b.) Gutvillig Angela, Kenessey Nelli, Witz Arthur és Dezső, Diénes Matild, Szabadhegyi Magda, Katsburg testvérek, Buchsbaum Sándor.

*

A »KIS LAP« XXXIX. köt. 19-dik számában közölt szám- és betűrejtvény megfejtése:

Ezredes.

Helyesen fejtették meg: Szenes Mariska és Ede, Deutsch Edith és Marianna, Neugebauer Emil és Kornél, Reichlin Rosa, ifj. Szöllőssy Lajos, Schossberger Leo Gida, Messer Rudolf, ifj. Kiss Albert, Pollák Alfred, Mäder testvérek, Weisz Ottó, Mórócz Jolán, Lövy Kata és Berta, Lescheditzky Kálmán, Pfeffer Gyurika, Fabritzky Antal, Nagy Miklós, Schlichter testvérek, Gutvillig Angela, Witz Arthur és Dezső, Dienes Matild, Szabadhegyi Magda, Katsburg testvérek, Buchsbaum Sándor.

*

A »KIS LAP« XXXIX. kötet 20-ik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

A	L	A	D	Á	R
L	U	D	A	S	
A	D	É	L		
D	A	L			
A	S				
R					

Helyesen fejtették meg: Som-sich Eszter, Kalmár Ilonka, Neuberger Irén és

Jolán, Reichlin Rosa, Gutvillig Angela, Szöllőssy János, ifj. Márffy Ede, Glatz Erich, ifj. Szöllőssy Lajos, Schweiger Ernő, ifj. Konopy Kálmán, Máday Pista, Lescheditzky Kálmán, ifj. Holzwarth Ferencz, Szabadhegyi Magda, Mäder testvérek, Bogdánffy Katiuka és Lenke, Zsigmondy Mihály, Schlichter testvérek (részben) Popper Árpád és Jenő, Weisz Otto, Dienes Matild, Szigetvári Kálmán és Laczi, Szerelemhegyi Jenő, Bernáth Dezső és Emil, Molnár Adél, Katsburg testvérek, Messer Rudolf, Irénke (De micsoda Irénke?), Seethal Ferencz, Strakovics Malvine és Aranka, Neugebauer Emil és Kornél.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Gutvillig Angela. »Ludas« azt jelenti, hogy valaki »rossz fát tett a tüzre«, azaz hibásnak tudja magát. — Legifj. Szenes Ede. Ha olyan megtarkított boritékban egy felnőtt küldene levelet nekem, azt mondanám: »ejnye, de össze keverte a papirost!« De így, hogy kis fiúcska küld szándékos malaczkokkal, gólyákkal s egyéb állatokkal népesített boritékot, azt a kérdést gyanitom alatta, hogy mit tartok rajzolási ügyessége felől? Amire szívesen jelentem ki, hogy igenis van rá tehetség. Hanem ezentúl, öcsikém, belől rajzolj. — Zsigmondy Mihály. Hiszen nevedet jól ismeri a kiadó hivatal. Különben hogy küldhetné a lapot? — P. D. Rendben van-e? — Schaffer testv. A rejtvényekben kidolgozott történelmi név hasonló alakban már megjelent. Mással próbálkozzatok meg. — Bernáth testv. Ti is csak a megoldást küldtétok be, pedig az ilyen feladványban a szót alkotó betűket szétszórva kell bemutatni s a megfejtőkre bízni a helyes elrendezést. Az első ily értelemben átdolgozva, juttassátok el hozzám. A második számuban az »éreny« szót kevesen értenék meg. (Magam sem ismerem.) — Szilágyi Ágota. Kedves tudomásul veszem az erős fogadást. Árulástól ne tarts. — Kalmár Ilonka. Nem 28. de 18. Szerdán d. e. mindig ott lesz, d. u. meg a szerkesztőségben. Már most csak biztos lesz a találkozás? — Schweiger Ernő. A »Kis Lap« bekötési tábláit szép munkában s olcsó árral szolgáltatja Hirhäger Károly külső Nádor-utca 32. sz. Diszesen aranyozott bekötő tábla félévi folyamhoz 50 kr; egy évfolyamhoz való két tábla pedig 1 frt. — Széchenyi Dezső. A Mátyás király emlékének szánt szobormű apró méretekben tartott régi tervezetét megtalálod a Nemz. Museum szobrai között a folyosón. — Messer Rudolf. Besoroztam. — Stein Rózsi. Szívesen fogadlak téged és testvéreid hűveim hosszú sorába. Kérésedet átadtam a kiadó hivatalnak.